

УДК 343.23

Г.Є. БЕРШОВ, Харківський національний університет внутрішніх справ

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА ФОРМ ТА СПОСОБІВ ВТРУЧАННЯ В ДІЯЛЬНІСТЬ СУДОВИХ ОРГАНІВ

Ключові слова: діяльність, судові органи, втручання, форма, спосіб

Необхідність забезпечення незалежності судової влади – одна з нагальних потреб на сучасного етапу розбудови правової, демократичної держави України. Поширеність фактів незаконного втручання в діяльність судових органів ставить під загрозу всю систему гарантій прав та свобод людини і громадянина, підриває основи національної безпеки через поширення правового нігілізму, недовіри до владних інституцій. Відтак, протидія втручанням в діяльність судових органів, зокрема, кримінально-правовими засобами, – вимога часу.

Суттєвий внесок у дослідження кримінально-правових проблем втручання в діяльність судових органів зробили такі вчені, як С.С. Аскеров, Є.М. Блажівський, І.Ю. Бунева, А.В. Воронцов, О.С. Горелік, О.І. Друзін, І.М. Залялова, О.О. Кваша, В.І. Осадчий, Л.Н. Попова, Н.А. Попов, Ш.С. Ропковська, А.В. Савченко, М.І. Хавронюк, О.І. Чучаєв та інші. Разом із тим, ознаки об'єктивної сторони складу цього злочину й дотепер залишаються мало розробленими, тому метою статті є надання кримінально-правової характеристики форм та способів втручання і діяльність судових органів, на підставі чого – формування пропозицій щодо удосконалення редакції ст.376 КК України.

Досліджуючи специфіку суспільно небезпечного діяння при вчиненні злочину, передбаченого ст.376 КК України, не можна обійти увагою проблему визначення можливих форм втручання і діяльність судових органів в кон-

тексті дії та (або) бездіяльності, а також конкретних її проявів (способів реалізації), визначення на підставі останніх кваліфікуючих ознак.

Перш за все, з'ясуємо обґрунтованість припущення про можливість вчинення втручання в діяльність судді не лише шляхом суспільно небезпечної дії, а й бездіяльності. Виходячи з того, що законодавець в ч.1 ст.376 КК України вжив словосполучення «втручання в *будь-якій* формі», напрошується висновок про можливість вчинення досліджуваного злочину як шляхом дії, так і шляхом бездіяльності, що впливає із тих форм суспільно небезпечного діяння, які позначені в ч.1 ст.11 КК України. Разом із тим, викладене вище тлумачення категорії «втручання», а так само і «вплив», спонукає нас до заперечення таких міркувань на тій підставі, що і втручання і вплив визначаються через поняття «дія (протидія)». Відтак, у визначенні втручання (вплив) апріорі закладається його розуміння як активної форми людської поведінки.

Поряд із цим відомо, що активність соціальна, фізична не завжди збігається з активністю юридичною, зокрема в контексті розмежування дії та бездіяльності як форм суспільно небезпечного діяння. Відомо, що під суспільно небезпечною бездіяльністю розуміється невиконання особою покладених на неї юридичних обов'язків, якщо вона могла та повинна буда їх виконати. Однак специфіка досліджуваного складу злочину в будь-якому випадку передбачає зовнішній по відношенню до діяльності судді вплив, який в жодному разі не може вчинитися шляхом невиконання обов'язків певним суб'єктом. Звичайно, можна змодельовати ситуацію, коли особа шляхом невиконання своїх обов'язків щодо своєчасної виплати заробітної плати судді, або ж щодо невиконання чи неналежного виконання умов цивільно-правової угоди із суддею намагається таким чином вплинути на нього з метою перешкоджання його службовій діяльності чи добитися прийняття неправосудного рішення. Однак, і в цьому випадку необхідно вчинити активні дії щодо доведення до відома

судді (шляхом погрози, вимоги, вказівки тощо) інформації про мету такого невиконання своїх юридичних обов'язків і необхідні дії з боку судді – як умови виконання. Тобто в будь-якому разі вплив на суддю має бути однозначним до розуміння останнім його значення і усвідомлення цієї обставини винним.

Таким чином, злочин, передбачений ст.376 КК України може бути, на нашу думку, виключно у формі суспільно небезпечної дії. Цей же висновок випливає з аналізу п.3 Постанови Пленуму Верховного Суду України від 13.06.2007 р. № 8 «Про незалежність правосуддя», в якому зазначено, що «положення частини другої статті 126 Конституції України про те, що *вплив (курсив наш – Г.Б.)* на суддів у будь-який спосіб забороняється, означає заборону будь-яких *дій (курсив наш – Г.Б.)* стосовно суддів незалежно від форми їх прояву з боку державних органів, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб, установ, організацій, громадян та їх об'єднань, юридичних осіб з метою перешкодити виконанню судьями професійних обов'язків чи схилити їх до винесення неправосудного рішення» [1].

У зв'язку з наведеним вважаємо за доцільне погодитись з Н. Довганем, що законодавець необґрунтовано застосував у диспозиції ч.1 ст.376 КК України словосполучення «у будь-якій формі». Для позначення сукупності прийомів і методів, що використовуються у разі вчинення злочину в науці кримінального права використовується термін «спосіб вчинення злочину». Тому, більш правильним було б у диспозиції ч.1 ст.376 КК зазначити: «втручання в діяльність суддів будь-яким способом» [2]. Визнаючи слушною цю думку, зазначимо, що в подальшому, досліджуючи окремі прояви суспільно небезпечної дії, ми будемо оперувати не поняттям «форми втручання», а поняттям «способи впливу (втручання)». Звертаючись до аналізу останніх, варто зауважити на результатах спеціалізованого анкетування, відображених у науковій статті Н.В. Довганя, які засвідчують, що 88,5 % суддів, які взяли участь в опитуванні, вважають

формулювання диспозиції ст.376 КК недосконалим. При цьому 42,3 % з них таку недосконалість вбачають у відсутності вказівки на конкретні діяння, в яких полягає втручання [2]. Дійсно, оперування в тексті закону оцінними та погано визначеними поняттями суттєво знижує ефективність норми права в цілому та кримінологічну її ефективність, зокрема, на чому неодноразово акцентувалася увага у наукових дослідженнях. У зв'язку з цим, вважаємо за доцільне деталізувати описання об'єктивної сторони в диспозиціях ст.376 КК України, попередньо з'ясувавши найбільш поширені способи впливу, а також їх оптимальну нормативно-правову лінгвістичну форму.

За результатами проведеного нами опитування 120 суддів судів загальної юрисдикції Харківської, Херсонської, Одеської, Кіровоградської, Дніпропетровської, Донецької областей та АР Крим, респонденти, які відчували втручання у свою діяльність, зафіксували наступні способи впливу, які можливо, на нашу думку, запропонувати до зазначення у диспозиції ч.1 ст.376 КК України:

1) **прохання** з боку представників місцевих органів державної влади, в тому числі й правоохоронних органів, а також з боку близьких, друзів, знайомих підтвердили 42,1 % респондентів. Під проханням слід розуміти ввічливе звертання до кого-небудь з метою домогтися чогось, спонукати кого-небудь зробити, виконати щось [3, с.783]. У зв'язку з тим, що цей спосіб впливу на суддю є досить безконфліктним, ненасильницьким в науковій літературі висловлюються думки щодо неможливості його криміналізації. Так, наприклад О.О. Кваша зазначає, що «лише прохання щодо прийняття певного рішення суддею у справі або з інших питань, що входять в коло його службових обов'язків не тягнуть за собою кримінальної відповідальності» [4, с.230–231]. Аналогічну позицію відстоюють й автори одного з науково-практичних коментарів КК України [5, с.1030]. Визнаючи в цілому обґрунтованість цієї думки, слід, проте, зазначити, що не в кожному випадку звичайне прохання судді прийняти те чи інше рішення

не можна розглядати як суспільно небезпечне діяння. Мова, зокрема йде про зазначений спосіб впливу, що чиниться представниками влади. Як впливає з у наведеного нами вище тлумачення терміну «впливу», останній виявляється також і у силі авторитету, влади. Відтак, особа, яка володіє певними владними повноваженнями та має відповідний авторитет у зв'язку з масштабом реалізації цих повноважень (загальнодержавний, регіональний, місцевий, галузевий рівні), чи-то з їх характером дескриптивно може закладати у відповідне прохання судді певний підтекст, обумовлений зазначеним авторитетом, що перетворює прохання на фактичну вимогу під загрозою застосування владних повноважень щодо судді у разі відмови її виконати, яка хоча і не має чітко вираженої мовної форми.

На викладеному розумінні аналізованого способу впливу на суддю ґрунтується й Рішення Конституційного Суду України від 19.05.1999 р. № 4-рп/99 у справі № 1-12/99 (справа про запити народних депутатів України), в абз.5 п.3 мотивувальної частини якого зазначається, що звернення народного депутата України з вимогою, проханням, пропозицією до судів, голів судів або безпосередньо до суддів з питань здійснення правосуддя у тих чи інших конкретних справах є неприпустимим та розглядаються як втручання в діяльність судових органів [6].

У зв'язку з цим, на нашу думку, прохання слід все ж таки визнати окремим кримінально караним способом впливу на суддю, суспільну небезпечність якого слід оцінювати в залежності від суб'єкта його висловлювання. В тих випадках, коли таке прохання не підкріплене авторитетом того чи іншого виду влади цілком можливо застосовувати норму ч.2 ст.11 КК України щодо малозначності діяння;

2) **погрози** з боку учасників судового процесу чи їх близьких (про їх застосування щодо себе відмітили 25,6 % респондентів). Під погрозами як способом впливу на суддю (присяжного) слід розуміти висловлений в усній, письмовій чи виражений в конклюдентній формі намір заподіяти шкоду. При цьому

варто зауважити, що в тому випадку, коли змістом такої погрози виступає намір вбити суддю, присяжного чи їх близьких родичів заподіяти їм тілесні ушкодження або інше спричинити інші насильницькі дії, знищити чи пошкодити їх майно дії винного слід кваліфікувати за відповідними частинами статей 377 чи 378 КК. Хоча з цього приводу авторами одного з науково-практичних коментарів КК і висловлюється інша точка зору, згідно з якою у зазначеній ситуації дії винного підлягають кваліфікації за сукупністю злочинів, передбачених статтями 376 та 377 чи 378 КК України відповідно [7, с.940], її не можна вважати в достатній мірі обґрунтованою. Норми статей 377 та 378 КК України співвідносяться зі ст.376 як спеціальні із загальними. Критерієм такої диференціації є особливо небезпечний спосіб втручання (впливу) в діяльність судді, завдяки якому суспільно небезпечне діяння при вчиненні злочинів, передбачених статтями 377 та 378 КК України посягає на два й більше об'єкти: поряд з відносинами правосуддя (у сфері діяльності судових органів) ще й на життя і здоров'я, власність, волю, честь та гідність тощо. Тому ці злочини, за винятком тих випадків, коли винний керується мотивом помсти за службову діяльність судді, слід розуміти як окремі способи втручання в зазначену діяльність, що мають самостійну кваліфікацію.

У зв'язку з наведеним виникає питання, які ж саме погрози охоплюються ст.376 КК України та не потребують іншої кваліфікації? По-перше, до них відносяться погрози розголосити відомості, які суддя бажає зберегти в таємниці (**шантаж**). По-друге, **погрози щодо інших близьких судді осіб**, які, проте, не є його близькими родичами. По-третє, як засвідчив здійснений нами аналіз судової практики, – це **будь-які неконкретизовані погрози**. Щодо останнього – показовим є наступний випадок з судової практики.

15.03.2012 року, приблизно о 19-й годині, в м. Ірпені Київської області на перехресті вулиць 8-Березня та Ніжинської підсудний ОСОБА_1, дочекавшись, коли суддя ОСОБА_4

буде повертатися з роботи додому, та зустрівши її, представився сином ОСОБА_2, яка була позивачем у цивільних справах, що знаходились на розгляді у ОСОБА_4, і заявив ОСОБА_4, що вона повинна винести рішення по вказаних справах на користь позивачок, а в іншому випадку розмова з нею буде інакшою, цим самим вчинивши втручання в діяльність судді, висловивши на її адресу неконкретизовану погрозу.

Вказані дії ОСОБА_1 суддя ОСОБА_4 реально сприйняла як погрози на свою адресу та втручання в її діяльність як судді, вчинене у зв'язку з її службовою діяльністю по здійсненню правосуддя, з метою добитися винесення неправосудного рішення, у зв'язку з чим того ж вечора звернулася до прокуратури міста Ірпеня з відповідною заявою [8].

Кваліфікація описаних дій винного за ч.1 ст.376 КК України є, на нашу думку, цілком виправданою, адже в тому випадку, коли напевне встановити зміст погрози неможливо відсутні підстави вести мову про погрозу вбивством, насильством, знищення майна. Позаяк є всі підстави вважати таку погрозу способом втручання (впливу) в діяльність судді;

3) **вказівки** службових осіб вищестоящих судових органів чи того ж судового органу (на застосування цього способу впливу щодо себе вказали 21,8 % респондентів). Під вказівкою слід розуміти вимоги виконати або не виконувати певну дію, прийняти певне процесуальне рішення. Разом з тим, далеко не кожна вказівка може бути кваліфікована як втручання в діяльність судді. В цьому контексті обґрунтованою, на нашу думку, слід визнати позицію Н. Довганя, який вказує на те, що склад злочину, передбачений ст.376 КК, відсутній у випадках, коли, наприклад, у зв'язку зі скасуванням вироку та поверненням справи на новий судовий розгляд вона супроводжується вказівками для суду (а отже, і суддів) апеляційної інстанції. Однак, якщо в цій ситуації вказівки апеляційного суду (суддів) мають незаконний характер і спрямовані на те, щоб домогтися винесення суддею суду першої інстанції неправосудного акта, то дії

винних слід кваліфікувати за ч.2 ст.376 КК як втручання, вчинене з використанням службового становища [2]. Такого роду втручання за інших необхідних умов, як зазначає В.І. Тютюгін, може містити й ознаки підбурювання (ч.4 ст.27 КК) до злочину, передбаченого ст.375 КК [5, с.1032]. Таким чином, лише така вказівка може розглядатися як вплив, яка, по-перше, за своїм змістом є незаконною, тобто не ґрунтується на нормах матеріального права та, по-друге, надана у непроцесуальній формі, тобто поза межами участі у відповідному провадженні, з використанням відносин службового підпорядкування чи підконтрольності;

4) **критика діяльності судді у засобах масової інформації** з боку представників місцевих органів державної влади, політичних чи громадських організацій, журналістів (на застосування цього способу впливу щодо себе вказали 6,5 % респондентів). Під критикою діяльності судді слід розуміти юридичну, політичну та іншу оцінку прийнятих (чи таких, що готуються) суддею рішень. Про цей спосіб втручання (впливу) в діяльність судді йдеться і у п.11 Постанови Пленуму Верховного Суду України від 13.06.2007 р. № 8 «Про незалежність правосуддя», в якому він (спосіб) визначається у прив'язці до часу здійснення – до вирішення справи [1], що обґрунтовано характером суспільної небезпечності відповідного діяння, який залежить від здатності його вплинути на виконання суддею своїх службових обов'язків. Після ж розгляду справи така можливість в принципі відсутня.

Разом із тим, у зв'язку з наведеним важливо звернути увагу й на ту обставину, що критерії розмежування виявлення права на свободу слова, незалежності преси, як ознак демократичної держави з одного боку та загрози незалежності суду, як однієї з фундаментальних засад громадського суспільства – з іншого є досить умовними. Позаяк в умовах суттєвого рівня корупції в органах судової влади критику її діяльності у засобах масової інформації можливо розглядати й через призму реалізації громадського контролю за діяльністю державних органів. Через це, аналі-

зований спосіб впливу на суддю підлягає безумовній конкретизації, аби його криміналізація не створила інструмент тоталітаризму. Відтак, вважаємо за доцільне обумовити криміналізацію критики діяльності суддів у засобах масової інформації її виключно політичним характером. Про останній можливо вести мову в тих випадках, коли критика не ґрунтується на оцінці правильності (згідно чинного законодавства) застосування суддею норм матеріального та (або) процесуального права, а саме. У зв'язку з цим не можна, на нашу думку, визнати в достатній мірі обґрунтованою позицію О.О. Кваші, який вважає, що висловлені в засобах масової інформації політичні і соціальні оцінки конкретних справ не містять складу злочину, передбаченого ст.376 КК [4, с.230]. Апелювання до політичної заангажованості судді має під собою однозначний підтекст – зловживання ним своїм службовим становищем. Звинувачення ж в останньому здатне суттєво вплинути на хід розгляду справи, спричинити до необґрунтованих масових соціальних протестів як проти судової системи взагалі, так і проти особи конкретного судді, зокрема. Останнє ж, як засвідчує здійснений нами контент-аналіз засобів масової інформації на предмет висвітлення судових процесів по так званім «політичним справам» (мовою журналістського сленгу), може стати джерелом побоювань судді за свою професійну репутацію та особисту безпеку. Таким чином, вважаємо будь-яку не обумовлену виключно правовою оцінкою критику діяльності судді суспільно небезпечними способами впливу на нього.

Відтак, пропонуємо визнати в якості кваліфікуючої ознаки *критику діяльності судді у засобах масової інформації, не пов'язану з її правовою оцінкою*.

5) **підкуп** (4 % респондентів вказали на застосування спроб підкупу). Цей спосіб впливу на суддю, однак, є однією з форм хабарництва та підлягає кваліфікації за ст.369 КК України.

Крім наведених способів втручання в діяльність судді Н. Довгань пропонує віднести

до останніх також пікетування суду [2]. Однак, в цьому аспекті слід, на нашу думку погодитись із Є.М. Блажівським, який зазначає, що не слід визнавати пікетування, організацію мітингів, ходів, демонстрацій. Світова практика знає такого роду висловлювання громадської думки з приводу схвалюваного судом рішення і не забороняє їх під страхом кримінального переслідування [9, с.169–170]. Дійсно, безперешкодна реалізація інтересів суспільства через безпосередні форми прояву демократії є однією з умов прогресивного його розвитку в цілому: масові форми протесту (навіть й проти законних дій та рішень суду) при умові не порушення громадського порядку та безпеки, моральності можуть свідчити про відживання певних застарілих положень законодавства, перетворення їх на неправові в умовах становлення нових об'єктивних тенденцій соціального розвитку, яким вже не відповідають позитивно-правові догми. У зв'язку з цим кримінально-правова заборона таких дій може стати перешкодою на шляху поступального розвитку громадянського суспільства та правової держави, через що ми не можемо підтримати ідею її запровадження до КК України.

Звертає також на себе увагу особливий спосіб вчинення аналізованого злочину, який закріплений законодавцем в ч.2 ст.376 КК України та «прив'язаний» до спеціального суб'єкту – «ті самі дії...вчинені особою з використанням свого службового становища (*курсив наш – Г.Б.*)». Вчинення впливу на суддю з використанням службового становища відносяться до злочинів, зі спеціальним суб'єктом (службовою особою), у зв'язку з чим, конкретний спосіб використання службового становища для втручання в діяльність судових органів безпосередньо залежить від займаної винним посади та відповідним обсягом службових повноважень. При цьому, як засвідчує аналіз судово-слідчої практики, вчинення злочинів з використанням свого службового становища може відбуватися як шляхом *безпосереднього* зловживання обумовленими посадою повноваженнями шляхом їх

використання як інструменту заподіяння істотної шкоди поставленим під кримінально-правову охорону суспільним відносинам (а також їх перевищення), так і *опосередковано* – через використання неформальних можливостей, які так чи інакше обумовлені соціальною значимістю посади, яку обіймає винний. Так, автори одного з науково-практичних коментарів КК України, цілком справедливо зазначаються, що зловживання службовим становищем – це будь-яке умисне використання службовою особою всупереч інтересам служби своїх прав і можливостей, пов'язаних з її посадою [7, с.915]. Відтак, вплив на суддю, присяжного (втручання у їх діяльність) шляхом використання свого службового становища можливий шляхом:

а) незаконного обмеження судді, присяжного в правах, можливостях реалізації його законних інтересів з безпосереднім використанням службових повноважень та з визначеною в ч.1 ст.376 КК України метою або погрози такого обмеження;

б) використання можливостей, пов'язаних з посадою винного як службової особи, тобто свого неформального соціального статусу «впливової особи», який, разом з тим, обумовлений службовим становищем. Таким статусом може підкріплюватись прохання, вимога, погроза та інші способи впливу, описані нами вище.

Аналіз можливих способів впливу на суддю, присяжного (втручання у їх діяльність) службовою особою дає можливість дійти висновку про певну некоректність у його формулювання в ч.2 ст.376 КК України. Зокрема, мова йде про оперування категорією «використання» замість усталеного в науці та тексті КК «зловживання». Поряд з цим вказані терміни не є взаємозамінними: «зловживання» відображає особливу спрямованість «використання» службового становища всупереч інтересам служби, та, відтак, надає йому характеристики неправомірного діяння. Таке тлумачення ґрунтується також і на змісті диспозиції ч.1 ст.364 КК України, де зловживання владою або службовим становищем розуміється саме

як використання їх всупереч інтересам служби при настанні відповідних наслідків. Абстрагуючись, однак, від останніх, враховуючи формальну конструкцію юридичного складу втручання в діяльність судових органів, зазначимо, що, на нашу думку, доцільніше було б закріпити в диспозиції ч.2 ст.376 КК України саме категорію «зловживання службовим становищем». Це сприяло б, по-перше, уніфікації законодавчої термінології та, по-друге, наочно відобразило б протиправний, суспільно небезпечний характер відповідного діяння.

ЛІТЕРАТУРА

1. Постанова Пленуму Верховного Суду України «Про незалежність судової влади» : від 13.06.2007 р., № 8 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0008700-07>.

2. Довгань Н. В. Способи втручання в діяльність суддів як ознака об'єктивної сторони складу злочину, передбаченого ст.376 КК України / Н. В. Доган [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ahmerov.com/book_356_chapter_41.

3. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. – К. ; Ірпінь : Перун, 2009. – 1736 с.

4. Кваша О. О. Проблеми кримінальної відповідальності за втручання в діяльність судових органів / О. О. Кваша // Проблеми пенітенціарної теорії і практики. Щорічний бюлетень. – 2005. – С. 228–236.

5. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України / за ред. М. І. Мельника, М. І. Хавронюка. – 5-те вид., переробл. та доповн. – К. : Юрид. думка, 2008. – 1216 с.

6. Рішення Конституційного Суду України : від 19.05.1999 р., № 4-рп/99 у справі № 1-12/99 за конституційними поданнями Верховного Суду України та Служби безпеки України щодо офіційного тлумачення статті 86 Конституції України та статей 12, 19 Закону України «Про статус народного депутата України» (справа про запити народних депу-

татів України) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ccu.gov.ua/uk/doccatalog/list?currDir=9328>.

7. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України / за ред. М. І. Мельника, М. І. Хавронюка. – К. : Канон, А.С.К., 2002. – 1104 с.

8. Справа № 1006/3678/12 // Архів Бородянского районного суду Київської області.

9. Блажівський Є. М. Зміст поняття «втручання в діяльність» в кримінальному праві України / Є. М. Блажівський // Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності. – 2010. – № 1. – С. 166–173.

Бершов Г. Є. Кримінально-правова характеристика форм та способів втручання в діяльність судових органів / Г. Є. Бершов // Форум права. – 2013. – № 1. – С. 53–59 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://archive.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2013-1/13bgedco.pdf>

Досліджено форми та способи втручання в діяльність судових органів. Доводиться можливість вчинення втручання виключно у формі суспільно небезпечної дії. Виявлені найбільш поширені способи втручання, серед яких: прохання, погрози, вказівки, критика діяльності судді у засобах масової інформації, підкуп. Здійснено критичний аналіз категорії «використання службових повноважень» як способу втручання. Запропоновані зміни до редакції ст.376 КК України, спрямовані на деталізацію ознак об'єктивної сторони складу злочину з урахуванням наведених способів втручання.

***

Бершов Г. Є. Уголовно-правовая характеристика форм и способов вмешательства в деятельность судебных органов

Исследованы формы и способы вмешательства в деятельность судебных органов. Обосновывается возможность совершения вмешательства исключительно в форме общественно опасного действия. Выявлены наиболее распространенные способы вмешательства, среди которых: просьбы, угрозы, указания, критика деятельности судьи в средствах массовой информации, подкуп. Проведен критический анализ категории «использование служебных полномочий», как способа вмешательства. Предложены изменения в редакцию ст.376 УК Украины, направленные на детализацию признаков объективной стороны состава преступления с учетом приведенных способов вмешательства.

***

Bershov H.Ye. Criminal-Law Description of Forms and Methods of Interference with Activity of Judicial Bodies

Forms and methods of interference are investigational with activity of judicial bodies. Possibility of feasance of interference is grounded exceptionally in form a publicly dangerous effect. The most widespread methods are educed interferences among that: requests, threats, pointing, criticism of activity of judge in mass Medias, subornation. The walkthrough of category is conducted the «use of official plenary powers», as a method of interference. Changes are offered in the release of art. 376 CC of Ukraine, sent to working out in detail of signs of objective side of corpus delict taking into account the brought methods over of interference.